

SUSRET

ISBN 1848-7645

CIJENA:
10 KN
BIH 2 KM

ČASOPIS ZA PROMICANJE REDOVNIČKOG ŽIVOTA | BROJ 8 | GODINA IV. | 2016.

**Kako bi danas ljudi
primili Krista?**

**s. Sonja Jesenko
Ljepota predanja**

Mons. Zdenko Križić

Poziv je uvijek slobodan odabir

TEREZIJA IZ KALKUTE **Svetica koja je išaravala ljubav**

08 | 2016

SADRŽAJ

5 Uvodnik
6 Savršen župnik
8 Kad nas poziva, Bog nam ne oduzima slobodu
12 Svetica koja je išaravala ljubav
15 Molitva svetog Franje Asiškog

16 Kako bi danas ljudi primili Krista?
18 Svjedočanstva
20 Moj životni put k cisterciticima
26 Koja je vaša najveća životna želja
28 Zbog Isusa i njegova evanđelja

33 Molitva predanja
34 Čovjek je najsretniji kada može druge usrećiti
40 Molitva za svećenička i redovnička zvanja
42 Život kao zvanje
45 Misli
46 Vicevi
47 Zanimljivosti

Postani nam prijatelj na Facebooku:
Susret Zovem te

Potraži nas na internetu:
www.susret.net
Piši nam: urednistvo@susret.net

SUSRET

IZDAVAČ: HKVRPP (Hrvatska konferencija viših redovničkih poglavara i poglavarica)

ODGOVORNI UREDNIK: fra Jure Šarčević

GLAVNI UREDNIK: o. Antonio Mario Čirko

UREDNIŠTVO: fra Jure Šarčević, o. Antonio Mario Čirko, s. Ana Begić, s. Danijela Anić, vlč. Siniša Dudašek

STRIP: Radovan Kunić

LEKTURA I KOREKTURA: Ivan Blažević

GRAFIČKO OBLIKOVANJE: Sanja Zlatar, Zrinka Zidarić

FOTO: shutterstock.com, s. Zrinka Majstorić

KONTAKT: www.susret.net,

e-adresa: urednistvo@susret.net,
Facebook: Susret Zovem te

Uredništvo ne snosi odgovornost za nenaručene materijale (tekstovi, fotografije, pisma... u bilo kojem obliku) i ne smatra se dužnim vraćati ih pošiljateljima.

Časopis izlazi dva puta godišnje.

Poštovani čitatelji i čitateljice!

Izišao nam je novi broj časopisa Susret koji izlazi već četvrtu godinu zaredom. Radost nam je spoznaja da je mnogima do sada bio poticaj, svjedočanstvo i određena pomoć u donošenju i razlikovanju odluka za odabir poziva ili za razjašnjavanje nekih životnih nejasnoća. Sam časopis nadišao je i papirnati oblik te smo preko današnjih modernih sredstava komunikacija stupili u kontakt s mladima. Smisao je upravo to da poruka svjedočenja redovnika, redovnica i svećenika bude poticaj za hrabrost u donošenju životnih odluka bez obzira o kojem se pozivu radilo. Vjerujem da će vam biti zanimljiv intervju s novim gospičko-senjskim biskupom mons. Zdenkom Križićem koji je dugi niz godina živio kao redovnik karme-

ličanin, a sada kao biskup ima novo poslanje. Njegova promišljanja dotiču aktualna pitanja koja si mladi ljudi znaju postavljati. Papa Franjo je povodom proslave Jubileja djece i mladih videoporukom okupljenim mladima na Olimpijskom stadionu u Rimu (24. travnja 2016.) donio analogiju odnosa mladih s Isusom. To je usporedio s pokrivenošću mobilne mreže: *Kako se često dogodi – rekao je – da trebam nazvati prijatelja, ali ne mogu ga dobiti jer nema mreže. Siguran sam da se to događa i vama, da vas mobitel ne spaja s nekim mjestima... Sjetite se da ako Isus nije u vašem životu, nema mobilne pokrivenosti! Ne može se stupiti u kontakt i zatvara se u same sebe. Budimo tamo gdje ima pokrivenosti! U obitelji, župi, školi, tako da uvijek imamo*

nešto dobro i istinito reći u svijetu. U tom smislu i u našem časopisu pročitajte svjedočanstva onih koji su izabrali duhovni poziv i koji su pazili da im signala prema Isusu ne nestane, kao što je to primjer male Isusove sestre Sonje ili s. Mariangele, franjevske, koju je poziv vodio čak i do Afrike ili pak fr. Henricusa, cistercita, kod kojih se u pozivu naglašavaju osobito ručni rad i jednostavnost života.

Pročitajte i neke događaje iz života nove svete, svete Terezije iz Kalkute, te razmišljanje o životu kao pozivu, kao i druge zanimljive sadržaje.

U ime Konferencije i u ime uredništva ovog lista srdačno vas pozdravljam.

Fra Jure Šarčević
predsjednik HKVRPP-a

SAVRŠEN ŽUPNIK

Savršen župnik propovijeda točno deset minuta. Pritom oštro osuđuje sve grijehe, ali tako da se nitko ne osjeća povrijeđenim.

Radi od ranoga jutra do ponoći, ali uvijek je svjež i odmoren.

Savršen župnik zadovoljan je malim prihodom, uvijek je pristojno odjeven, vozi nov auto, kupuje i proučava najnovije knjige, a polovicu svoga prihoda daje za potrebe župe i siromašnih.

Dvadeset devet mu je godina, a ima 40 godina iskustva. Uz to još dobro izgleda.

Savršen župnik izgara u radu s mladeži, a najviše vremena provodi sa starijim ljudima.

Njegovo se ozbiljno i dostojanstveno lice uvijek smiješi jer on ima smisla za humor koji ga osposobljava da se strogo veže samo za župu.

Savršen župnik dnevno posjeti desetak obitelji i bolesnika, ali je uvijek u župnom uredu kad ga netko treba.

Savršen župnik u svemu sluša savjet svoga župnoga vijeća, a donosi samostalne odluke na opće zadovoljstvo svih župljana.

Svim se srcem posvećuje redovitim polaznicima nedjeljne mise, a sve vrijeme troši na obraćanje mlakih i rubnih kršćana.

Savršen župnik obično živi u susjednoj župi.

Autor nepoznat

Razgovarali smo s novim gospičko-senjskim biskupom mons. Zdenkom Križićem. Nakon dugogodišnjeg redovničkog života u karmelskom redu i mnogobrojnih odgovornih služba Bog ga je iznenadio pozivom u biskupsku službu. Njegovo biskupsko geslo je: Bog sam dostaje. To su riječi sv. Terezije Avilske, karmelićanke i naučiteljice Crkve. U toj niti vodilji govorio je i mons. Križić za naš časopis.

Kad nas poziva, Bog nam ne oduzima slobodu

Oče biskupe, mladi su uvijek kreativni u svojim promišljanjima i idejama. No nekada nedostaje sigurnosti što izabrati u životu. Možda im pomogne Vaše svjedočanstvo. Možete li nam reći nešto o sebi i svojoj obitelji. Kad ste i kako shvatili da je biti redovnik i svećenik Vaš životni poziv?

— Rođen sam i rastao u duboko kršćanskoj obitelji u kojoj se svaku večer zajednički molilo, a nedjeljna misa bila je nezostavna. Od drugog razreda postao sam ministrant i naučio odgovarati na misi koja se slavila na latinskom jeziku. Kako škola nije bila daleko od

crkve, svaki dan sam prvo išao ujutro na misu i ministrirao, a potom u školu. Uz obitelj presudnu ulogu u mom pozivu imali su župnik, kapelani i sestre redovnice koje su bile u župi. Oni su nas djecu okupljali, poučavali, s nama se igrali...

Tako sam rastao u ljubavi prema Bogu, a onda me Bog na svoj način pripremao da se odazovem na njegov poziv. Nije to moguće opisati. Puno je tu bilo događaja preko kojih me je Bog pripremao i bila bi to malo duža priča i kad bih je

Razgovor vodio: Susret

u potpunosti ispričao, činilo bi mi se da bih opisom samo osiromašio sve ono što je Bog, na sebi svojstven delikatan način, kombinirao i činio. Poziv nije moguće posve opisati, on zahtijeva doživotnu meditaciju da bi ga se bolje razumjelo iako ga se do kraja neće moći razumjeti za ovog života. Neki događaji koji se dogode u neko vrijeme uspiju se dobro razumjeti tek nakon više godina, a nekada i nakon više desetljeća. Stoga je važno ono biblijsko »sjeti se« i neke događaje koji su se zbili davno oživjeti u sebi, provući ponovno kroz vlastito srce da bi ih se bolje razumjelo. Ako se naš redovnički ili svećenički poziv ne meditira, nužno će se stvoriti određeni raskorak između nas i našeg poziva i do te mjere da ga se počne živjeti na deformiran način.

Smatram da nije glavni problem prepoznati što je Božja volja, nego imati snage i volje prihvatiti je

Kako prepoznati što je Božja volja za mene? I Vi ste dugi niz godina živjeli kao redovnik i odnedavno ste postali biskup. Gledali ste to kao Božju volju. Osjetili li se u nutрини ta sigurnost i sloboda odabira?

— Smatram da nije glavni problem prepoznati što je Božja volja, nego imati snage i volje prihvatiti je. Često nam Bog dolazi sa zahtjevima kojih se bojimo, koji našoj naravi nisu privlačni, pa u tim situacijama činimo sve da se uvjerimo da volja Božja nije to. Trebamo se zaustaviti na prvom poticaju koji smo osjetili u svom srcu. Kada su u tom smislu pitali jednog duhovnog oca u pustinji: »Što je važnije poslušati: razum ili srce?«, on je odgovorio da treba poslušati srce i to objasnio ovako: »Srce odmah otkrije što je ono što Bog traži, ali ako je to zahtjevno, uskače razum da nam kaže kako to možemo izbjeći.«

I Isusovo srce dobro je znalo volju Očevu, ali znamo koliko

se u Getsemaniju borio da je prihvati. On je imao i ljudsku narav koja se jako opirala nekim Božjim zahtjevima. Kada nas poziva, Bog nam ne oduzima slobodu. Imamo, nažalost, uvijek mogućnost izbjeći volju Božju. Ali je sigurno da tada nećemo imati vedrinu i mir. Volju Božju ne prihvaćamo snagom naravi, snagom neke ljudske logike, nego samo snagom vjere. Poslije se uvijek živi osjećaj sreće i mira što se prihvatila volja Božja bez obzira na njenu cijenu.

Danas ima sve više onih koji se za duhovna zvanja odlučuju u kasnijoj životnoj dobi. Zbog čega se sve više osjeća poziv u kasnijoj dobi? Može li to biti zapreka jer što je osoba starija, nekada teže mijenja svoja stajališta i navike?

— Nema nekog ljudskog pravila u kojoj dobi Bog nekoga poziva. Neke osobe osjete poziv još u djetinjoi, a neki drugi u poodmakloj dobi. Mojsije je pozvan od svog rođenja, ali je postao svjestan poziva tek u 80. godini. I oni koji se odazovu kao stariji ne znači da nisu pozvani puno prije, ali nisu postali svjesni poziva. Neki su, kao Charles de Foucauld, osjetili poziv u istom trenutku kada su otkrili Boga, odnosno kada su povjerovali. Neki budu pozvani, ali se nikada ne odazovu. Bog respektira slobodu svakoga. Isus veli: »Ako hoćeš...« Kada će i koga će Bog pozvati, to ovisi samo o njemu.

Na pitanje zbog čega se danas poziv sve više otkriva u kasnijoj životnoj dobi jedan od odgovora može biti i to što se danas vrijeme adolescencije i mladenštva dosta produžilo, kako tvrde psiholozi. Današnjih 25 godina i 25 godina u prijašnjim vremenima nije isto. Prije su osobe stupale u brak sa 17–18 godina, a i ranije, ali s dostatnom psihološkom zrelošću jer su bile pripremljene i znale su su sve što je bilo potrebno za život. Danas to nije tako. Osobe u toj dobi danas imaju više informacija, ali ne i psihološke zrelosti, jer se nisu još dovoljno suočile sa svim zahtjevnostima i surovostima života.

Osim toga mladi danas imaju

Ništa veliko ne postiže se lako i jednostavno

naglašen strah u donošenju definitivnih odluka. Vidimo da se i ulasci u brak sve više odgađaju. Osjeća se u njima neka nesigurnost s obzirom na prihvaćanje i odbijanje nečega, pa se onda sve odgađa. Je li viša dob osoba koje se odazivaju na poziv nekakav minus s obzirom na problem prilagodavanja zbog već stvorenih navika teško je reći. Je li prednost doći mladi? Ni na to se ne može dati potvrđan odgovor. U nečemu je prednost, u nečemu nedostatak. Mislim da

Ako se oslonimo samo na svoje snage i svoje sigurnosti, proći ćemo kao Petar

je glavno pitanje koliko su osobe poučljive, koliko surađuju s milošću, koliko se trude oko evanđeoskih kreposti... Kada postoji to, nema problema ni za jednu dob, a kada nedostaje, jednak je problem za svaku dob. Suradnja s Bogom uvijek je temelj svega.

Neizostavno je pitanje što reći onima koji osjećaju duhovni poziv, a nisu sigurni da bi mogli živjeti u celibatu?

— Nema nikoga tko ima u sebi sigurnost da će moći živjeti, ne samo celibat, nego i druge vrijednosti koje se traže da bi se ostvario poziv. Sigurnost nije u nama, nego u Bogu. Isus će učenicima reći da će ih on učiniti ribarima ljudi. Sveti Pavao na više mjesta napominje da je »vjeran onaj koji vas je pozvao, on će to učiniti«. Nužno je dopustiti Bogu da izvede ono što mi ne možemo. S naše strane se traži suradnja.

Ako se oslonimo samo na svoje snage i svoje sigurnosti, proći ćemo kao Petar. Bog nam ni u čemu ne daje sigurnost unaprijed, nego ta sigurnost raste dok smo na putu. Isusov zahtjev učniku je da ide za njim. Kada bismo imali sigurnost, ne bi nam bilo potrebno pouzdanje u njega. Bog neće

nikoga pozvati a da mu ne bi dao dostatno milosti da može izvršiti poslanje koje od njega traži. Snaga na našem putu je vjera, iako se ona zna često pretvoriti u tamnu noć.

Na pitanje mladih u Loretu s obzirom na tame u koje zapadaju na svom putu vjere papa Benedikt XVI. odgovorio je da i on u svom životu poznaje Božju šutnju. Božja šutnja je provjera našeg pouzdanja u njega. Ona zna biti teška, ali Bog sa svoje strane neće nikada izdati. On poznaje našu krhkost i postavlja granice našim kušnjama. Ne mogu biti veće od naše izdržljivosti

Vi imate i odgojnog iskustva. Što biste poručili mladim ljudima koji su većinom naši čitatelji ?

– Poruka bi bila jednostavna: ništa veliko ne postiže se lako i jednostavno. Papa Ivan Pavao II. rekao je mladima u Splitu: »Ne vjerujte onima koji vam daju laka obećanja. Bez napora i žrtve ne postiže se ništa veliko.« Tu su često kušnje mladih. Svi koji su se odazvali pozivu žele biti dobri i vjerni. Ali često bi to htjeli na neki lak način. To ne ide. U duhovnom životu nema lakih postignuća. Jer sve što bismo lako postigli ne bismo previše ni cijenili ni voljeli. Ono što se postigne sa žrtvama to izgrađuje i daje u životu osjećaj radosti i zadovoljstva. Redovnički poziv prevelik je dar da bi ga se moglo živjeti i u punini ostvariti s lakoćom.

Ako niste nabavili prijašnje brojeve časopisa **SUSRET** ili film **SUSRET: Darivanje Boga čovjeku**, možete ih naručiti na adresi konferencija@redovnistvo.hr ili ih skinuti s naše mrežne stranice www.susret.net

Trudila se biti poput
Isusa. Zato je isticala:
»Vidim Boga u svakom
ljudskom biću.«

SVETICA KOJA JE IŽARAVALA LJUBAV

*Sveta Terezija
iz Kalkute*

Pripremio:
o. Antonio-Mario Čirko

Iako je ozdravljao mnoge i pomagao mnogima, bilo je onih koji su i dalje sumnjali u Isusa. No zato je govorio: »Sve ako meni i ne vjerujete, djelima vjerujte« (Iv 10, 38). Osoba koja je činila Isusova djela, 4. rujna ove godine proglašena je sveticom. To je sveta Terezija iz Kalkute. Tiha i skromna redovnica, malenog stasa, blagog osmijeha i pogrbljenog tijela iz kojeg je išaravala ljubav.

Kad su Majci Tereziji na skupu u jednoj njemačkoj crkvi uručili stručak cvijeća, ona je začas nijemo zastala, zatim se pribrala i tiho se uputila prema oltaru, kleknula na stubu i cvijeće postavila pred Presveto. Go-

vorila je da snagu crpi od Isusa u Presvetom Oltarskom Sakramentu. Trudila se biti poput Isusa. Zato je isticala: »Vidim Boga u svakom ljudskom biću. Kada perem rane gubavcima, imam osjećaj da negujem samoga Gospodina. Nije li to prekrasno iskustvo?«

Poznat je njezin tekst:

»Ako činiš dobro, pripisat će to tvojim sebičnim ciljevima.
NIJE VAŽNO. ČINI DOBRO!

Ako ostvariš svoje ciljeve, naći ćeš lažne prijatelje i iskrene neprijatelje.

NIJE VAŽNO. OSTVARUJ SVOJE CILJEVE!

Dobro koje činiš sutra će biti zaboravljeno.

NIJE VAŽNO. ČINI DOBRO!

Poštenje i iskrenost učinit će te ranjivim.

NIJE VAŽNO. BUDI ISKREN I POŠTEN!

Ono što si godinama stvarao u času bi moglo biti razrušeno.

NIJE VAŽNO. STVARAJ!

Ako pomažeš ljudima, možeš loše proći.

NIJE VAŽNO. POMAŽI IM!

Daješ svijetu najbolje od sebe, a on će ti uzvratiti udarcima.

NIJE VAŽNO. DAJ NAJBOLJE OD SEBE!«

U Calcutti, gdje je najprije djelovala, gradu sa 11 milijuna stanovnika, mnogi su umirali od bolesti, gube, gladi... po ulicama. Postavila je sebi zadatka rekavši: »Oni su Božja djeca. Trebaju umrijeti s dostojanstvom i osmijehom na usnama.« Zato je i sagradila dom za umiruće. Jednoga dana sestre su na cesti pronašle čovjeka čije su rane bile pune crva. Već je bio na samrti. »Okupala sam ga i dala mu lijek. Očiju napola otvorenih on je pratio svaki moj pokret. Polako se na njegovu licu mogao primijetiti mir. 'Boli li te?'

upitala sam ga. 'Da, jako', odgovorio je slabašnim glasom. 'Ali ja sam sretan. Nikada nisam imao dom, živio sam poput životinje. Sada, okružen s toliko nježnosti i ljubavi, umrijet ću kao anđeo.'«

No da bi sve to mogla ostvarivati i činiti, Terezija govori da je temelj svega molitva. Ističe da nisu sestre kontemplativnog života, nego kontemplativke koje žive u svijetu. »Mi uvijek molimo – na ulici obavljajući poslove i sl. Kad ne bismo bile u stalnom sjedinjenju s Bogom, ne bismo mogle izdržati žrtve koje zahtijeva

život među siromasima. Molitva potiče na ljubav, ne na propovijedanje i filozofiranje, nego na darivanje.«

Tragajući za napuštenim ljudima u Rimu, sestre su naišle na jednog starog čovjeka koji je bio ateist. Bijeda i osamljenost učinili su ga ogorčenim. Bio je vrlo zatvoren u sebe i nije riječ progovorio sa sestrama koje su ga pronašle. Međutim, one nisu odustajale. Očistile su mu kuću, oprale odjeću i obnovile zalihe hrane. On i dalje nije želio razgovarati s njima. Sestre su odlučile posjećivati ga dvaput

na dan. Naposljetku, nakon tjedan dana čovjek je progovorio dirnut pažnjom koju su mu sestre iskazivale. »Sestre, vi ste donijele Boga u moj život. Molim vas, nađite mi svećenika kako bih se mogao ispovjediti. Nisam bio na ispovijedi već šezdeset godina.«

Naša svetica nije imala klasične posjetnice, vizitke, no imala je kartice kao posjetnice koje je dijelila kada je od drugih primila vizitku. Tako se nadala da će netko pročitati te rečenice i razmisliti o njihovoj važnosti.

*Molitva potiče na ljubav,
ne na propovijedanje i
filozofiranje, nego na
darivanje.*

Tamo je pisalo:

PLOD ŠUTNJE JE
MOLITVA

PLOD MOLITVE JE
VJERA

PLOD VJERE JE
LJUBAV

PLOD LJUBAVI JE
SLUŽENJE

PLOD SLUŽENJA JE
MIR.

Govorila je i o svakodnevnim čudima: »Kad se ti svakodnevni čudesni znakovi ne bi događali, mi ne bismo mogli nastaviti sa svojim radom; bez njih ništa ne bismo mogli činiti.« Ističe da Gospodin nadahnjuje mnoštvo darivatelja koji im iz čitavog niza razloga donose pomoć koja je za njih od životne važnosti. Evo jednog njezina svjedočanstva: »U Kalkuti svakoga dana kühamo za devet tisuća ljudi. Jednoga jutra sestra mi je rekla da je smočnica prazna. Bio je četvrtak, tako da se činilo da će biti teško preživjeti vikend. Tada sam prvi put bila suočena s takvom hitnom potrebom. 'Moramo upozoriti ljude', rekla je sestra. 'Ne, pričekajmo', rekla sam joj. 'Idem u kapelicu izložiti Isusu cijelu situaciju.' Molila sam i čekala da se situacija riješi. U petak ujutro u devet sati

pred kuću je stigao kamion pun kruha, marmelade i mlijeka. To su bile namirnice namijenjene za užinu djeci u gradskim školama, ali toga jutra vlada je odlučila da u školama nema nastave, tako da im sva ta hrana više nije bila potrebna. Kasnije sam pokušavala saznati zašto su toga dana škole bile iznenada zatvorene, ali nikada nisam dobila objašnjenje. Vjerujem da je Bog intervenirao kako bi nam pomogao. Zapravo, bilo je toliko hrane da su se siromasi tijekom dva dana mogli najesti do sita.«

Mnogi detalji još postoje iz njezina života, no vjerujem da će nas i ovo kratko svjedočanstvo još više približiti ljepoti služenja Isusu koje ispunja čovjeka, donosi mir u srce i blagoslov ljudima koji su nam postavljani na naše životne putove.

MOLITVA

SV. FRANJE ASIŠKOG

Svemogući, vječni, pravedni
i milosrdni Bože,
daj da mi slabi ljudi
iz ljubavi prema tebi vršimo
ono što znamo da ti hoćeš
i da uvijek hoćemo ono što se tebi sviđa,
da iznutra očišćeni, iznutra rasvijetljeni
i prožeti žarom Duha Svetoga,
uzmognemo slijediti stope tvoga Sina,
Gospodina našega Isusa Krista,
i k tebi, Svevišnjí, dođemo po tvojoj milosti,
koji živiš i kraljuješ i vladaš u savršenom
Trojstvu i jednostavnom Jedinstvu,
svemogući Bog u vjeke vjekova.

Amen.

KAKO BI DANAS LJUDI PRIMILI KRISTA?

Da se on pojavi onakav kakav je bio u Galileji i Jeruzalemu prije više od 20 stoljeća: da počne svijetom obilaziti i propovijedati svoj nauk.

Kako bi ga ljudi primili?

Evo nekoliko odgovora:

«Da mi je sresti Krista, rekao bih mu da bude sudac i da pokuša pomiriti moje rastavljene roditelje!»

- odgovorio je dječak od 12 godina.

«Ja bih šapnula Kristu da mojim roditeljima dadne manje novaca, a više ljubavi!» - **rekla je djevojčica od 14 godina.**

«Molila bih Krista da učini čudo da i ja prohodam. Ako to ne bi učinio, onda bih ga molila da dadne zdravlja i strpljivosti mojim roditeljima.»

- napisala je djevojka od 17 godina koja boluje od neizlječivog poliomielitisa.

«Krist me sigurno ne bi poslao psihijatru, koji bi me proglasio zločincem od rođenja. On bi postupio kako treba: spalio bi sve filmove koji su uzrok, da ja i meni slični dolazimo u ove tamnice.»

- odgovorio je jedan mladić iz zatvora za malodobne prijestupnike.

Najljepše što se uopće na to pitanje dade odgovoriti napisala je jedna studentica iz Chicaga:

«Krist je već tu kod nas na ovom svijetu. On je među nama već 20 stoljeća. Zar je potrebno vidjeti ga licem u lice, gledati njegovu kosu i odjeću? U ovom svijetu koji trči za novcem i za novostima, Krist bi ostao tuđinac. Ljudi bi ga krivo shvatili. Televizija bi mu ponudila da se pojavi u njezinu kvizu. Visoko društvo bi ga pozvalo na banket u dobrotvorne svrhe, gdje se objed skupo plaća. Učenjaci bi od njega tražili da im otkrije atomsku tajnu, a on bi im nudio spasenje. Hollywood bi mu ponudio glavnu ulogu u filmu o Kristu.»

U svakom broju Susreta možete redovito čitati svjedočanstva redovnika, redovnica i svećenika koji su izabrali svoj životni poziv u posvećenom životu. Baš zato što svjedočanstva nisu puko filozofiranje, nego govor nutrine, ona dotiču srca čitatelja. U ovoj svetoj godini Jubileja milosrđa svjedočenje postaje još autentičnije jer govori upravo o Božjoj milosrdnoj ljubavi koju svaki čovjek s otvorenim srcem može doživjeti i odabrati. U tom smislu vjerujem da će biti svima na korist svjedočanstvo s. Sonje, Isusove male sestre, te fr. Henricusa, redovnika cistercite.

SVJEDOČANSTVA

MOJ ŽIVOTNI PUT K CISTERCITIMA

Autor: fr. Henricus
Damjanović, o. cist.

»Više puta i na više načina Bog nekoć govoraše ocima po prorocima...«
(Hebr 1, 1). Tu rečenicu iz poslanice Hebrejima možemo primijeniti i na pitanje duhovnoga poziva: na više načina Bog zove u svoju službu. Naime, mnoga svjedočanstva o pozivu koja sam slušao i koja su me hranila bila su kao svojevrsno čudo, ili bolje reći milost obraćenja, što je kao posljedicu imalo i odgovor u obliku redovničkoga života. Moj duhovni poziv nema takav početak.

Umom pozivu, na prvi pogled, nema ništa izvanrednoga, moglo bi se reći. Rođen sam u obitelji profesora engleskoga jezika, koji je u to vrijeme bio i rezervni oficir JNA. Majka je bila domaćica, međutim ni jedno od njih nije imalo nikakav od-

nos prema Crkvi i vjeri. Kršten sam u župi iz koje dolaze moji roditelji, Strizivojna, međutim temeljne molitve i odnos prema »Bogi« (Bogo – tako smo oslovljavali Boga kao djeca, baka nas je tako učila) poučila me je i usmjeravala moja pokojna baka. U župi u kojoj

su moji roditelji živjeli i radili, Štitar, živjele su sestre svetoga Križa, one su mi bile prva redovnička fascinacija. Upisom u prvi razred upisan sam na vjeronauk u župi, i tu sam sestre uvijek doživljavao kao vrlo ljupke, vedre, pune duha i drage osobe. Jedna od

tih sestara jako me fascinirala, bila je orguljašica, i često sam želio biti poput nje. Međutim, to nikako nije bilo moguće: samo su djevojke imale privilegij biti poput sestara. Nakon prve svete pričesti sestra Benedikta podučila nas je da bismo trebali obaviti pobožnost prvih devet petaka. Budući da su slijedili praznici i da sam bio kod bake, odlučio sam s njome svakodnevno ići na misu, pri tome misleći

da ću tako ubrzati devet prvih petaka. Tada me je župnik pozvao da ministriram. To me je obradovalo i dalo mi je još više poticaja da češće odlazim u crkvu. Pri jednom sprovodu župnik mi je rekao da sam kao mali kapucin. Zbog vjetra sam nosio majicu s kapuljačom – to je bio onaj trenutak kada sam shvatio da ipak i za nas dečke postoji nešto slično sestrama. To je sigurno i prvi jasan trenutak osjećaja da želim živjeti samostanskim načinom života. On doduše nije ostao u kapucinskom obliku, ali je bio početak traženja.

Od četvrtoga do sedmoga razreda istraživao sam razne redovničke zajednice, čitao sam razne životopise i, što je najvažnije, molio sam svakodnevno za svoje zvanje. Već sam od petoga razreda bio siguran da želim poći u samostan, tada su to bili franjevci, potom dominikanci, karmelićani... kod svakoga od njih našao sam neku fascinaciju. Krajem sedmoga razreda jedan đakovački bogoslov donio mi je prospekt o cistercitema. Možemo li to nazvati ljubavlju na prvi pogled, a za nju kažu i da je najjača ljubav, ili nekako drugačije? Od prvoga trena osjećao sam kao nikada do tada: »To je to, želim biti cisterciti!« Na prvoj stranici prospekta bila je otisnuta fotografija nekolicine monaha koji su molili u koru, a ispod je slijedio tekst »Ora et labora – moli i radi!« te prekrasan citat Sackinskoga, koji mi se tako duboko urezao ne samo u pamćenje, nego i u srce: »Bijeli, šutljivi

monasi, kako su tiho stupili u hrvatsku povijest, tako su nečujno iz nje i nestali.«

U tom citatu osjetio sam svu onu jednostavnost, mir, tišinu, duhovnost prije svega, koja mi je govorila: služiti Bogu, ali u tišini, miru, izvan centra pozornosti, jednostavno u punoj poniznosti. Taj zanos i želja vodila me punih šest godina. Pri završetku klasične gimnazije i sjemeništa na Šalati obznanio sam kod kuće da želim poći u samostan. Roditelji tada nisu prihvaćali moju odluku i dugo sam pokušavao dobiti njihovu privolu. Sjećam se da se vrije-

me bližilo. Rekao sam, iako me bilo strah, da moram donijeti odluku, pa makar i bez roditeljskoga blagoslova. Bilo je to početkom petoga mjeseca, u sjećanju mi je samo da je bio četvrtak i da je bilo oko 9.45 sati. Izišao sam iz učionice i prolazio pokraj telefona, koji je bio na hodniku. Telefon je zazvonio, a s druge strane linije začuo sam glas svojega oca. Bio sam iznenađen tom slučajnošću, a još više onim što je slijedilo. Tata me pitao želim li stvarno poći u samostan i biti cistercitom. Nato sam ja, malo u strahu i nevjerici, odgovorio

da to ipak želim. Onda je rekao da su on i mama raspravljali o tome i da mi neće biti kočnicom, ali neka znam i da se uvijek smijem vratiti kući. U velikom iznenađenju što sam to čuo, jedino što mi je palo na pamet bilo je pitanje smijem li u subotu onda otići u Jastrebarsko i posjetiti cistercite, na što je on odgovorio da mogu

su me način šokirali. Dan nakon toga rekao sam patru koji me je dovezao da smatram da je ipak bolje da još malo sazrijem, da prvo završim studij, a onda kada budem stariji i zreliji dođem onamo. On mi je rekao da ipak ostanem do Velike Gospe, a onda će me on pokupiti. Nisam mu proturječio samo iz jednog razloga:

et labora – Moli i radi. Život monaha odvija se između ta dva temelja, međutim te dvije riječi ne daju pravu sliku monaškoga života. Pravilo bih sažeo na sljedeći način: »Poslušaj, o sine, pouke učitelja i prikloni uho srca svoga... da po vodstvu evanđelja... u školi služenja Gospodinu... dođeš u život vječni« (Prolog 1, 21, 45 –

Bio sam idealist i često sam se znao razdražiti ako se odstupalo od ideala. Kroz godine samostan je zapao u svojevrsnu duhovnu krizu, i ja s njime. Upao sam u veliku i duboku krizu, koja mi je prijetila čak i gubitkom vjere.

ako moram. Od 1983. do 2008. godine cistercitska opatija Wettingen-Mehrerau preko jednoga je subrata pokušala obnoviti cistercitski život u Hrvatskoj. Tada su cisterciti živjeli u franjevačkom samostanu u Jastrebarskom. Kratko nakon mature, početkom srpnja 1998. godine, došao sam u Austriju u opatiju Wettingen-Mehrerau na Bodenskom jezeru kraj Bregenza. Već prvi dan bio sam u svojevrsnom šoku, i popustila me odluka da odmah stupim u red. Naime šutnja, samoća, veličina zgrada, jednostavna hrana... na svoj

bilo me je sram i malo strah. Rekao sam si da ću tih mjesec dana ipak izdržati, i tih mjesec dana sada je punih osamnaest godina. U jesen 1998. godine stupio sam u novicijat reda. Cisterciti su monasi benediktinci. Mnogi govore da je to benediktinska reforma. Gledajući strogo povijesno, cisterciti nastaju kao jedna od reformi unutar benediktinstva, po tome oni ostaju uvijek i jedino benediktinci, a žive po redu (kućnom redu) Cistercija (Citeauxa). Kao sažetak Pravila svetoga Benedikta mnogi navode dvije riječi: Ora

73, 9). Sveti Benedikt naglašava da treba promatrati »traži li novak stvarno Boga, je li revan za djelo Božje, za poslušnost i za poniženja« (Pravilo 58, 7). Traženje Boga ostaje imperativ cijeli život: kroz molitvu, kroz duhovno štivo, ali i kroz rad. Cisterciti naglašavaju siromaštvo, ručni rad i jednostavnost. Tako u pravim cistercitskim samostanima crkve nisu oslikane, habit je jednostavan, on je ono vanjsko svjedočanstvo nasljedovanja Krista u jednostavnosti i siromaštvu, molitva se u crkvi, u koru, obavlja sedam puta na dan, a između

toga slijede zaduženja, koja monah mora obaviti. Ono što je mene zadržalo duže od mjesec dana u samostanu jest upravo to: treći dan nakon dolaska pater prior poveo me je u dva sata popodne u samostanski vrt, dao mi kanticu i posjeo me ispred jednoga grma ribiza. To mi je bio prvi zadatak. Zadatak po sebi nije bio ni težak ni zahtjevan, više je bio dosadan, ali je upravo taj prvi zadatak bio onaj koji je zapečatio moju odluku da želim ostati u tom samostanu. U vrtu je bilo ispred grmova više braće, među njima je bio i tadašnji opat, kojega sam gledao kao doktora znanosti, najstarijega i najdugovječnijega člana Austrijske biskupske konferencije (opatija Wettingen-Mehrerau nije teritorijalna opatija ni jedne biskupije te je opat, uz to što nosi biskupski pileolus, a svi cistercitski opati nose mitre, i član biskupske konferencije – abbatia territorialis nullius dioecesis) i kao velikoga čovjeka. On je sjedio u starom, malo ofucanom habitu u tišini i miru. To je bilo iskustvo bratstva, u misli mi najintenzivnije naviru riječi 132. psalma »Ecce quam bonum et quam iucundum habitare fratres in unum – Gle kako dobro i kako je lijepo kao braća živjeti zajedno« (Ps 133 [132], 1). To je bilo iskustvo koje me je ohrabrilo i koje me je dugo držalo. Ona važna pretpostavka iz pravila »traži li novak Boga« sigurno je igrala veliku ulogu u mojem životu, međutim moram priznati da

je u mojem srcu ipak na prvom mjestu bio ideal. Bio sam idealist, i često sam se znao razdražiti ako se odstupalo od ideala. Kroz godine samostan je zapao u svojevrсну duhovnu krizu, i ja s njime. Upao sam u veliku i duboku krizu, koja mi je prijetila čak i gubitkom vjere. Zbog određenih iskustava počeo sam zaboravljati tražiti Boga i sve više sam se vrtio u frustraciji između stvarnosti, gubitka i borbe za ideal cistercitskoga načina života i suživota s braćom. Godine 2009. zajednica je nakon četrdeset

tada nisam znao. To je da sam se kao monah jako udaljio od monaškoga ideala nasljedovanja Krista. Na sve moguće načine tražio sam opravdanje da napustim samostan. I našao sam dovoljno dobre razloge, a temeljni razlog da ostanem sam ignorirao. Naime, tražio sam od opata eksklaustraciju. Nakon dogovora koji su tekli sada ovako sada onako opat mi je odobrio izbjavanje iz samostana, i tada sam izgubio svaki kontakt sa svojom zajednicom. Moja molitva, koja je bila jako reducirana, ali i

Počeo sam se sve više tražiti, ali više ne u samoostvarenju vlastitim snagama, nego sam se počeo tražiti u Kristu.

godina ponovno birala novoga opata – po mojem mišljenju i uvjerenju kandidat koji je bio izabran za opata nije bio dobar kandidat. Neću ulaziti ni u opravdanost ni u objektivnost ili subjektivnost toga uvjerenja. Ono što sada znam,

molitve drugih ljudi, prijatelja i neke subraće održale su me na pravom putu. Dolaskom u Vukovar jedan prijatelj želio me uvesti u svakodnevne duhovne vježbe po Injigo programu. Izbjegavao sam to i bježao od toga, no na kraju sam ipak

prihvatio taj izazov, ali jedino i isključivo zbog toga da mi taj prijatelj više ne dosađuje. Ali Gospodin, koji »pozna srce i bubrege«, pogodilo je u srž. Naime, čitajući odlomak o izgubljenom sinu i milosrdnom ocu u Lukinu evanđelju (Lk 15, 11-32), na mjestu »došavši k sebi« (Lk 15, 17a), zastao sam i više nisam mogao izdržati. Pred mojim očima stajalo mi je samo to da ne živim ono što jesam, nego da živim u fikciji i da samo nju želim. To je početak mogega obraćenja. Sve više i više počelo mi se vraćati pitanje: »Gdje je Krist u tvom životu?« Ili po riječima svetoga Bernarda od Clairvauxa: »Bernarde, cur venistis? – Bernar-

de, Henriče, zašto si došao?« Uvidio sam u biti što znači ona Kristova »ne živi čovjek samo o kruhu, nego o svakoj riječi što izlazi iz Božjih usta« (Mt 4, 4). Počeo sam se sve više tražiti, ali više ne u samoostvarenju vlastitim snagama, nego sam se počeo tražiti u Kristu, čitajući i meditirajući riječ Božju u Svetom pismu i u mnogim djelima koja su mi prenosila iskustva nasljedovanja Krista. I tu sam rekao »da« svom pozivu – želim živjeti i

svjedočiti samo Krista. Neka Gospodin blagoslovi moj put u »školi služenja Gospodinu«, kako sveti Benedikt naziva samostan (Prolog 45), a njemu hvala i slava na svemu dobrom koje sam i u najtežim duhovnim trenucima smio iskusiti. Živjeti karizmu moramo početi od sebe, to sam si rekao pri povratku u samostan, a to je po cistercitskim temeljima u poniznosti, poslušnosti, u molitvi i u radu, u služenju i susretanju s braćom.

Traženje Boga ostaje imperativ cijeli život: kroz molitvu, kroz duhovno štivo, ali i kroz rad.

KOJA JE VAŠA NAJVEĆA ŽIVOTNA ŽELJA

«Koja je vaša najveća životna želja?» - pitali su jednu bolničarku na televizijskom programu u SAD-u. Milijuni gledatelja bili su iznenađeni neočekivanim odgovorom: «Susresti moga Spasitelja Isusa Krista i čuti kako mi govori da sam za vrijeme svoga zemaljskoga života obavila za njega jedan dobar posao.»

Iza tih jednostavnih riječi nepoznate sestre skriva se tihi život nesebične službe kojemu gotovo posve manjkaju mnogobrojne udobnosti i rasonode za koje se općenito drži da su nositelji sreće.

Njezino je uvjerenje puno unutarnje radosti i sigurnosti da bezbrojne žrtve, učinjene u službi svoje braće i sestara, daju bogat smisao i veličinu njezinu životu jer su u krajnjoj crti učinjeni samom Gospodinu. On se skriva iza svakog onog bolesnika i patnika kome je potrebna njezina ljubav i pomoć.

Život u službi drugih, zar može biti većih životnih želja, plemenitijeg životnog cilja? Što će ti život ako od njega nitko nema koristiti?!

Autorica: mala sestra
Sonja Jesenko

Nedavno sam bila u Mariboru i moja me mala nećakinja Ana sa 15 godina pitala kako to da sam postala redovnica. Nakon krizme, kao mnogi drugi, ne ide više u crkvu, rijetko i njezini roditelji, pa me to njezino pitanje iznenadilo. Ispričala sam joj onu priču o Taizéu, o traženju smisla života, da je to slično kao kad pronađeš dečka kojeg voliš i vjenčaš se. I ja sam prepoznala da me Bog neizmjereno ljubi, da je darovao svoj život za mene i htjela sam mu uzvratiti tu ljubav.

ZBOG ISUSA I NJEGOVA EVANĐELJA

Dolazim iz Slovenije, iz Maribora, i već 34 godine pripadam međunarodnoj redovničkoj zajednici Isusovih malih sestara, koja inače u Sloveniji ne postoji. Do 24. godine nisam ni pomislila da bih bila redovnica. Iako dolazim iz vjerničke obitelji, moja je vjera u tadašnjem komunističkom Mariboru polako izblijedjela. Moji prijatelji u gimnaziji i na studiju bili su gotovo svi nevjer-

nici, ili bolje, nisu išli u Crkvu. Ipak, sjećam se da je u svima nama bila duboka čežnja i traženje istinskih životnih vrednota. Sa svojom najboljom školskom prijateljicom, koja nije bila ni krštena, te sam vrednote tražila u knjigama, u umjetnosti, u prirodi, u glazbi... Sjećam se da smo znale ići u diskoteku, no najčešće sam ostala sjediti u kutu i sve mi je izgledalo tako prazno... Duboko me je dirnulo kada

sam nekoliko godina kasnije pročitala kod blaženog brata Karla (Charlesa de Foucaulda) ovu rečenicu: »Dao si mi da okusim bolnu prazninu, tugu kao nikada do tada... činila je da šutim satrven za vrijeme onog što zovemo zabavama... Moj Bože, to bijaše Tvoj dar... Kako sam bio daleko da to slutim!... Kako si dobar!« Da, i za mene je ona praznina koju sam osjetila bila Božja milost. Konačno me je moj mladenački

nemir doveo u Taizé. Tu me je Bog duboko dirnuo u slušanje taizeovskih napjeva u molitvama te u susretu s bratom Rogerom. Bog je za mene postao osoba i u njemu sam konačno našla odgovore na sva svoja pitanja i na sva svoja traženja. I tu sam se kasnije pronašla u rečenici brata Karla: »Čim sam upoznao da Bog postoji, nisam mogao drugačije nego živjeti za njega.« I za sebe, za svoje zvanje, rekla bih nekako tako. Mogu reći da je naš Bog uistinu milosrdni Otac! Taizé je i mjesto gdje sam se

srela s duhovnošću brata Karla i gdje sam prvi put čula za Isusove male sestre. Otišla sam k njima u posjet u Zagreb. Već u prvom susretu sa sestrama u maloj, skromnoj kućici i uz njihovo toplo gostoprimstvo, nešto se u mom srcu pomaklo. I kada je jedna sestra rekla da su kontemplativne u svijetu, za mene je bilo jasno da sam našla što sam tražila. Ostala sam još raditi u Mariboru i sa 28 godina odlučila sam ući u zajednicu malih sestara. Za okolinu iz koje dolazim bilo je to dosta iznenađujuće i

nerazumljivo, pa tako i za moje roditelje, pogotovo za tatu. Bratu i sestri bilo je isto teško. Sestra mi je rekla da će ona biti zadovoljna ako ja budem sretna. Ako ne, neka se uvijek vratim. Sada mi zna često reći da vidi da sam dobro izabrala. I moje roditelje moj je odlazak pokrenuo da su produbili svoju vjeru. Zavoljeli su moje sestre i rado su me posjećivali dok su bili živi.

U Bratstvo Isusovih malih sestara, tako zovemo našu zajednicu, ušla sam u Beogradu i ubrzo otišla u Prištinu na Kosovo. Osjetila sam veliku radost budući da sada živim u domu u kojem u jednoj sobi

posve obuhvaćeni idejom o apsolutnom, sve drugo postaje relativno.« On je to i te kako doživio u svom životu.

Željela bih nešto više reći o bratu Karlu i o našem poslanju jer iako smo u Hrvatskoj već od 1975. godine, ljudi nam znaju reći da nas ne poznaju. Brat Karlo rođen je 1858. godine u Francuskoj i kao dijete izgubio je roditelje, a zatim i vjeru u Boga. Sreću i utjehu tražio je u knjigama, a potom u lagodnom životu i užitcima. Kao vojnici bio je poslan u Alžir gdje se susreo sa islamom. Jednostavna i čvrsta vjera siromašnih nomada koji su živjeli u Božjoj prisutnosti i obraćali se Bogu u molitvi duboko je potresla brata Karla. I sam je počeo u sebi ponavljati i moliti: »Bože moj, ako postojiš, daj da Te upoznam!« Sa 28 godina obratio se jednom svećeniku da ga pouči o kršćanskoj vjeri,

Moji prijatelji u gimnaziji i na studiju bili su gotovo svi nevjernici, ili bolje, nisu išli u crkvu. Ipak, sjećam se da je u svima nama bila duboka čežnja i traženje istinskih životnih vrednota

– kapeli prebiva Isus! Ujedno kao da sam tek tada shvatila da sam napustila dom, dragu Sloveniju, svoj jezik... sve što je za mene bilo najdragocjenije. Ujedno, uvijek iznova kušam kako je istinita Isusova riječ da nam vrati stotruko ako nešto napustimo zbog njega. Ili kako je rekao brat Karlo: »Kada smo

no on mu je umjesto teorije kratko rekao: »Pokleknite i ispovjedite se!« Brat Karlo ga je poslušao i doživio neopisiv susret s Božjim milosrđem koji je potpuno promijenio njegov život. Želio je nasljedovati Isusov skroviti život u Nazaretu te je posljednjih 15 godina svoga života proveo u Sahari jer je u

Moj mladenački nemir doveo me u Taizé. Tu me je Bog duboko dirnuo u slušanju taizeovskih napjeva u molitvama te u susretu s bratom Rogerom. Bog je za mene postao osoba i u njemu sam konačno našla odgovore na sva svoja pitanja i na sva svoja traženja

tamošnjim nomadima vidio svoju »najnapušteniju braću«. Tamo je i umro ubijen usred vihora 1. svjetskoga rata, 1. prosinca 1916., dakle prije točno 100 godina.

On je naš duhovni utemeljitelj iako je umro sam. Njegov je život naizgled bio potpuni neuspjeh, ali 1933. godine otac Voillaume osniva Isusovu malu braću, a 1939. godine mala sestra Magdalena Isusove male sestre. Danas postoji i više drugih redova i različitih obitelji koji se inspiriraju duhovnošću brata Karla.

Njegova intuicija i novost u Crkvi je otkriće Nazareta. Isus je 30 godina živio običan, skro-

man život malih ljudi, a ipak je bio Bog. Tako i mi, Isusove male sestre i mala braća, živimo kontemplativni život usred svijeta i svojim prijateljstvom želimo reći ljudima da ih Bog ljubi. Za m. s. Magdalenu biti kontemplativan nije ništa elitno, pridržano isključivo životu iza samostanskih zidova. Govorila nam je: »Budi čovjek i kršćanka u svojoj moći i ljepoti te riječi prije nego što si redovnica.«

Nazaret za nas nije u tome da bismo imale neki odgojni i socijalni program, nego u tome da živimo s ljudima. Biti više s ljudima nego za njih. No sigurno su za takav život potrebni trenutci u tiješnoj Isusovoj

blizini i u tišini svakodnevnog euharistijskog klanjanja. Sve što živimo na poslu, ili u susretu s ljudima, predajemo Bogu u molitvi.

Međunarodna smo zajednica i ima nas oko 1250 na svim kontinentima. U početku m. s. Magdalena mislila je ustanoviti bratstvo koje bi bilo isključivo posvećeno nomadima u Alžiru. Kasnije je željela prenijeti poruku ljubavi i poštivanja do svakog čovjeka na sve kontinente, svim narodima, »pa neka budu kršćani, muslimani, budisti, marksisti ili ateisti.«

Jedinstvo u ljubavi tako je kamen temeljac poslanja bratstva. Želimo ga ponajprije živjeti među nama, u našim malim zajednicama od tri do pet sestara. Dvije takve zajednice su u Zagrebu: jedna u Dubravi i omdnevna u Novom Zagrebu, u Travnom. Mala braća već su godinama u Trnju. Našoj regiji pripada i zajednica u Beogradu, u Ruskom Krsturu u Vojvodini i u Budimpešti.

Rado se sjećam onih godina nakon prvih zavjeta u Zagrebu. Skriven, jednostavan Nazaret u našoj maloj ulici i kućici u Zagrebu, među susjedima! Nekoliko godina radila sam kao radnica u tvornici perilica i štednjaka (Končar na Žitnjaku). Sjećam se kada mi je jedan pater iz kartuzije Pleterje rekao

Duhovni utemeljitelj
Isusovih malih
sestara mali je brat
Karlo (Charles de
Foucauld)

da je taj posao za mene najbolja formacija! Tada to nisam posve razumjela, ali s godinama razumijevam sve više! Ustajanje rano ujutro, put na posao u prepunom autobusu, naporan fizički rad, jednostavni razgovori s radnicama koje su većinom bile daleko od Crkve... Vjerujem da me sve to odgajalo i pomoglo da moja vjera ne ostane negdje »u zraku«, nego na zemlji. Neću zaboraviti onu unutarnju radost koju sam osjetila kada sam se kasno navečer vraćala s posla kući tramvajem sva umorna, a nasuprot meni sjedili su lijepo obučeni ljudi koji su se vraćali sa svečanih predstava dvorane Lisinski. Rekla sam si da je po ljudski gledano uistinu ludo i posve neefikasno što živim, ali znala sam: to je zbog Isusa i njegova evanđelja, kako piše na početku naših konstitucija. Novicijat i pripremu za vječne zavjete imala sam sa sestrama iz drugih zemalja u Rimu. Potom sam dosta godina zbog različitih služba bila na putu po našim zajednicama u svijetu. Susreti s našim sestrama

i s ljudima različitih kultura i naroda proširili su moje srce i pogled na život.

U dragom sjećanju mi među ostalim ostaje mala nomatkinja Binti. Bila sam kod naših malih sestara u Nigeru, koje su živjele pod šatorom među šakom zaboravljenih nomada. To malo selo činilo mi se kao na kraju svijeta i da ti ljudi baš nikog ne zanimaju. Male sestre preživljavale su od stada ovaca i koza te ručnog rada. Kada smo navečer dugo razgovarale i molile, mala Binti bila je jednostavno s nama, sva sretna, iako nije razumjela naš francuski (to je naš zajednički jezik). No posljednji dan, prije odlaska, sva dirnuta rekla mi je na francuskom: »Mala sestro, volim te!« Tako me je Bog svojom ljubavlju dodirnuo po toj maloj nomatkinji.

Sada sam već nekoliko godina ponovno u Hrvatskoj, gdje sam i najviše živjela i gdje se osjećam doma. Od prije neko-

liko mjeseci živim s druge dvije sestre u Travnom. Među tim velikim zgradama želimo biti jednostavna prisutnost molitve i prijateljstva usred mnoštva ljudi. Zahvaljujući našem župniku i župljanima te našim susjedima, brzo smo se osjetile ovdje domaće i prihvaćene.

Sada imam već 62 godine, ali put za Isusom i s njime otkriva mi uvijek nove dubine, visine i širine. I ne bih rekla da srce s godinama manje gori za njega nego kad sam bila mlada! To isto ne znači da na tom putu nije bilo poteškoća i kušnja, one su dio svakog života. No susret s Bogom u Taizéu prati me kroz cijeli život i rado se vraćam na taj milosni trenutak.

Sa zahvalnošću odjekuju i u meni riječi apostola Pavla: »Ali što mi god bijaše dobitak, to poradi Krista smatram gubitkom. Štoviše, čak sve gubitkom smatram zbog onoga najizvršnijeg, zbog spoznanja Isusa Krista, Gospodina mojega...« (Fil 3, 7-8).

MOLITVA PREDANJA

Oče moj,
predajem se Tebi,
čini sa mnom što hoćeš.
Što god učinio, hvala Ti.
Spreman sam na sve, primam sve
samo da se Tvoja volja ispuni na meni
i na svim Tvojim stvorenjima.
Bože moj, ne želim ništa drugo.
Stavljam svoj život u Tvoje ruke.
Tebi ga darujem, Bože moj,
svom ljubavlju svoga srca
jer Te ljubim i ta ljubav traži
da Ti se darujem, da se potpuno predam
u Tvoje ruke s neizmjernim povjerenjem
jer Ti si moj Otac! Amen.

(Charles de Foucauld, mali Isusov brat)

Uvijek je zanimljivo pročitati o iskustvu vjere i poziva osoba koje su imale interesantan životni put koji ih je vodio da djeluju ne samo po Hrvatskoj, nego i po svijetu, pa tako i po siromašnom afričkom kontinentu. Tako iskustvo poziva i predanja u Božju volju, djelovanje u otežanim uvjetima, susreti sa siromaštvom i patnjom, ali i radošću unatoč svemu, čine ne samo da se daruje drugomu sreća, nego je i sami primamo u svoj život. Vjerujemo da će vam biti zanimljivo svjedočanstvo s. Mariangele Todorić, redovnice iz družbe Školskih sestara franjevačka Krista Kralja.

RAZGOVOR VODIO:
Susret

ČOVJEK JE NAJSRETNIJI KADA MOŽE DRUGE USREĆITI

Časopis Susret izlazi već nekoliko godina i uvijek nam je radost pročitati u njemu o posebnim iskustvima. Vi ste bili misionarka u Africi, no do toga je trebalo proći životni put. Recite nam nešto o sebi, odakle dolazite, a osobito o svom duhovnom pozivu. Kada ste otkrili Božji poziv u svom srcu? Kako su reagirali bližnji i vršnjaci na Vaš poseban životni odabir?

– Životni put počela sam u Zmijavcima kod Imotskog. Moji roditelji su imali osmero djece, danas nas je živih sedmero. Imala sam sretno djetinjstvo, puno smo se igrali, smijali, pjevali, molili, učili, radili. Još u dječjoj dobi bili smo odgovorni jedni za druge, za poslove u kući i izvan nje. Bili smo aktivni u crkvi. Svećenike smo doživljavali kao članove obitelji. Naš obiteljski ritam bio je protkan događanjima u župi. Već tada osjećala sam ljepotu i privlačnost prema životu u Crkvi i Božjoj blizini. Također, u našoj obitelji dan je počinjao i završavao zajedničkom molitvom. Bili smo upućeni jedni na druge, sve nam je bilo zajedničko, nije bilo previše prostora za egoizam. Imali smo dosta vjerske literature, časopisa, čitali smo i međusobno komentirali. Odmalena sam osjećala istinsku radost u molitvi i pomaganju drugima. Duboko me se dojmila knjiga W. Hünermanna o svetom arškom župniku »Svetac

i njegov demon«. Dosta sam čitala o Damieniu De Veusteru, belgijskom svećeniku koji je otišao živjeti na otok Molokai sa 800 gubavaca koji su bili odbačeni da tamo, na otoku, u izolaciji umru. Među njima je živio i umro. Sanjala sam o ljepoti takvog života.

Ne sjećam se kad sam prvi put osjetila želju da budem redovnica, ali se dobro sjećam mjesta i svih detalja kada sam, u 19. godini, odlučila biti časna. Redovnički život me privlačio, ali sam istodobno osjećala da to nije za mene jer nisam dovoljno dobra. U Imotskom i oko njega uglavnom su bili

Majčinstvo je naša svakodnevna i glavna domaća zadaća

franjevci i franjevke. Njihov uzoran život, bliskost s narodom, evanđeoska jednostavnost i radost osvojili su me. Moj odabir izazvao je burne reakcije mojih vršnjaka jer sam im to rekla na maturalcu. Silno su se trudili »otvoriti mi oči« za ljepotu ovoga svijeta u kojem mogu moliti koliko i kada želim. Za njih je to bio bijeg, zatucanost... Danas me rado posjete, potpora sam im, osobito kad život ispisuje teške i nepredvidive stranice.

Kad sam došla u samostan, osjetila sam da sam na pravom mjestu.

Po Božjoj providnosti, živjela sam i radila izvan domovine 20 godina, i to u više zemalja: u Francuskoj, Belgiji, u DR Kongu u Africi i u Njemačkoj. Imala sam osobitu milost doživjeti bogatstvo Katoličke Crkve, susresti se s različitim kulturama, jezicima, običajima i neobično dobrim ljudima.

Od ulaska u samostan do danas katehizirala sam u raznim prilikama i zemljama. Sada radim kao vjeroučiteljica u školi. Radosna sam kad mi Gospodin udijeli naklonost i podari mi mrvice iz svoje prebogate riznice, koje mogu dijeliti s drugima. Ne znam, ali Gospodin sigurno zna, zašto mi je darovao toliku milost da mogu raditi i da radim ono što me usređuje. Ljepota i zahtjevnost ovog posla i u tome je što osjetim naviještam li kao učitelj ili svjedok.

Blizina, zajedništvo i povjerenje uvijek privlače. Sve osobe, osobito mladi, trebaju Isusa. Ne žele da im pričamo o njemu, nego da ga kroz nas dotaknu

Koje je Vaše iskustvo koje može pomoći mladima koji žele razlučiti svoj životni poziv? Kako imati nutarnju sigurnost kamo nas Bog zove i gdje nas treba?

– U otkrivanju Božjega glasa i njegove blizine važnu ulogu imaju drugi ljudi: roditelji, svećenici, ispovjednici... Ako su oni ispunjeni Duhom Božjim, pomoći će nam otkriti autentičnost Božjih nadahnuća. Jedan od najljepših svetopisamskih tekstova koji je meni pomogao je onaj o pozivu Sa-

muela (1 Sam 3, 1-21) koji je živio u svetištu i spavao je s Kovčegom Gospodnjim. Kad je u snu čuo tajanstveni poziv, nije mogao razlučiti o čemu se radi. Jasnoću dobiva preko starog, gotovo slijepog, svećenika Elija koji shvaća da Bog zove dječaka i daje mu savjet kako odgovoriti Gospodinu. Samuel, sada budan, čuje kako ga Bog zove po imenu i odgovara na Božje poticaje. U tom istom svetištu živjeli su Elijevi sinovi, također svećenici, činili su zlo u očima Gospodnjim. Mladog Samuela ništa nije moglo pokolebati: ni sablažnjiv život svećenika ni proroštvo koje je trebao prenijeti Eliju o osudi njegove kuće do vijeka jer nije obuzdao svoje bezbožne sinove. On je jasnoću dobio po krhkom, grešnom izabraniku Božjem. Puno puta sam se osvjedočila da nas Gospodin trajno izgrađuje u svetosti preko naših pastira, ma kako oni slabi bili, jer je u njima snaga svećeništva, jer su u službi Božjoj, jer je u njima sve bogatstvo Crkve koje nam treba. Uloga Crkve i svih koji prate mlade tražitelje jest da stvaraju ozračje u kojem će pojedinac doživjeti Boga koji mu dolazi u susret i u kojem će čuti kako Bog odgovara njegovu ime (Samuele, Zakeju, Marijo...).

Majčinstvo je poseban Božji dar. Kako se ono može živjeti u posvećenom životu?

— Jednom rekoše Isusu: »Eno ti vani majke i braće, traže

te.« A Isus: »Tko je moja majka i moja braća?« Nakon što se osvrnuo na mnoštvo koje ga je okruživalo, pojašnjava: »Evo moje majke i moje braće. Jer tko god vrši volju Božju, on mi je brat, sestra i majka« (Mk 3, 31-35). Blažena Djevica savršeni je uzor posvećenoga života. Iako Isusova majka, ona je njegova savršena učenica. Ona svoj odnos sa Sinom ne gradi isključivo na biološkoj povezanosti, na tjelesnom majčinstvu, nego ga uzdiže na razinu istinskoga učenništva i nasljeđivanja, koje se prepoznaje po nutarnjem povjerenju u Isusovu osobu, u njegovu riječ, te po dosljednosti života koja proizlazi iz toga povjerenja. Marijino majčinstvo pokazuje se u predanju, služenju, sebe stavlja na raspolaganje neograničenim Božjim mogućnostima, ona svjedoči da tamo gdje čovjek vjerom u Božju svemogućnost daruje svoje mogućnosti, koje su uvijek ograničene, Bog božanskom darežljivošću uzvraća i izobilno nadilazi to povjerenje i predanje. Marijino je majčinstvo čin poslušnoga nasljeđivanja, odgovor na Božji poziv stavljanjem cjelovitoga života u poslanje i plodnost koja traži njezin potpun zaborav. Za Mariju se može reći da, upravo zato što je istinska djevica, ona je i istinski plodna. Samo živeći s Bogom u neograničenoj slobodi, dopuštajući da on oblikuje naš život, mi smo njegove zaručnice, sestre i majke. Poslane smo drugima dati život, otkriti im da ih Bog

ljubi upravo takve kakvi jesu. Majke smo kad smo glasnice mira, mirotvorke, kada u mržnju donosimo ljubav, kada u sumnju donosimo vjeru; u očaj donosimo nadu, kada u žalost donosimo radost, a u tamu donosimo svjetlo. Majčinstvo je naša svakodnevna i glavna domaća zadaća. Izvor i mjera te plodnosti naš je istinski odnos s euharistijskim Isusom.

U vrijeme komunizma bili ste vjeroučiteljica u novozagrebačkom naselju Travno, gdje su tamošnji vjernici svoje zajedništvo ostvarivali u malom stanu. Kako su tadašnja djeca i mladi doživljavali vjeru i postoji li razlika u odnosu na današnje mlade?

— Kao i u ostalim novootvorenim naseljima Novog Zagreba, crkva u Travnom bila je u stanu. Zbog mnoštva vjeroučenika i skućenog prostora dnevno sam imala 7–8 sati vjeronauka. Zahvaljujući vjernicima laicima i vijećnicima koji su dežurali od jutra do mraka, mogli smo raditi u tim uvjetima. Samo jednom godišnje naša cijela župna zajednica mogla je zajedno slaviti euharistiju. Bilo je to za prvu pričest koju smo slavili u crkvi sv. Križa u Sigetu. Živjeli smo kao prvi kršćani, prepoznatljivi po međusobnoj ljubavi. To je bilo odlično iskustvo i priprema za moj budući rad u misijama. U Travnom smo doslovno živjeli kao prvi kršćani, sve nam

je bilo zajedničko. Svi smo se gotovo istodobno doselili u naselje, svi poletni, mladi i predani. Djeca i mladi prepoznali su našu iskrenu zauzetost. Životom smo svjedočili ono što smo navijestali. To je privlačilo. Na šest nedjeljnih misa bili smo stisnuti jedni uz druge kao srdele, naslonjeni na oltar tako da se svećenik nije mogao ni pokloniti od djece, ali nitko se nije žalio niti odlazio u obližnju veliku crkvu. Mladi su znali da bez njih ne možemo. Uživali su naše povjerenje, bili jako angažirani i sretni što su korisni, što su svakodnevno vidjeli plodove svoga rada.

U Africi sam susrela trpećeg Isusa. Tamo su ljudi strpljivi u nevolji i progonstvu. Bili su mi i ostali učitelji u vjeri

Mislim da je danas isto. Blizina, zajedništvo i povjerenje uvijek privlače. Sve osobe, osobito mladi, trebaju Isusa. Ne žele da im pričamo o njemu, nego da ga kroz nas dotaknu. Onda i danas, mladi trebaju svjedoke. Udaljenost im nije zapreka, spremni su na velike žrtve i odricanja. Dovoljno je sjetiti se uvjeta u kojima je radila Majka Terezija, a privukla je tisuće mladih.

Misije su važan dio Vašeg života. Možete li reći kako ste osjetili poziv na takvu vrstu poslanja unutar svoje karizme? Bili ste u mnogim zemljama, ali Afrika i Kongo imaju posebno mjesto u vašem srcu. Možete li nam reći nešto o tom razdoblju ili ispričati neki zanimljiv događaj?

— Kad sam došla u samostan, već u prvom razgovoru s poglavaricom tražila sam da idem u misije. Umjesto toga, upisala sam Ekonomski fakultet. Iako se sve odvijalo suprotno mojoj želji, vjerovala sam da ću kad-tad otići u misije. Za ostvarenje tog cilja zadužila sam sv. Malu Tereziju, zaštitnicu misija. Nakon više godina čekanja upravo sam na njen spomendan 1. listopada prvi put došla u Afriku. Misijski poziv duboka je radost, ne uvjeravanje i puko moraliziranje ili sakupljanje materijalnih priloga. Kad potpuno uronite u tišinu i kad vas riječ Božja zahvati, jednostavno morate krenuti. Ne padaju vam na pamet nikakve zapreke, nikakav rizik, dapače potihom se nadate da ćete biti dostojni mučeništva, makar se osjećali najslabiji na svijetu i nedostojni onoga na što ste pozvani. Misije su preobilna radost i ujedno poniznost pred tajnom Božje riječi, osjećate se slobodni od svega i svakoga, ne dajete nešto, nego sebe. Godine koje sam provela u Africi dio su mene, gotovo da nema dana u kojem ne ožive

neke uspomene. Za mene je to bilo milosno vrijeme. Posebno bih istaknula jednostavnost, gostoljubivost, upornost i otvorenost životu tog afričkog čovjeka. Ti dragi ljudi zauvijek su me obogatili, više su oni dali meni nego ja njima. U njima sam susrela trpećeg Isusa, oni su strpljivi u nevolji i progonstvu. Bili su mi i ostali učitelji u vjeri.

Uz ostale poslove katehizirala sam. Živo se sjećam pohoda kapelanijama, satima smo pješaćili do udaljenih sela. Susreti s kršćanima uvijek su dirljivi, osobito kad k njima dolaze Bogu posvećene osobe. Doživite u punom smislu značenje riječi: »Blagoslovljen koji dolazi u ime Gospodnje!«

Pripadnici plemena Bashi, u kojem sam radila, po prirodi su animisti. Žive u strahu od duhova, poganskih bogova i vračeva. Život s njima i sustavno propovijedanje vjere u Isusa Krista pomaže im da odbace svoju tisućljetnu pogansku tradiciju, idole i strahove. Krštenje i vjera u jednoga Boga, u Isusa Krista, za njih je veliki dar i oslobođenje. Vjera im daje snagu u siromaštvu i gladi. Silno vole Isusa koji je postao tako malen i siromašan, njima blizak. Svagdanja patnja učinila ih je poniznima, oblikovala ih je iznutra i izvana. Dok sam ih gledala kako žarko mole, sjetila bih se Isusovih riječi: »Slavim te, Oče, Gospodaru neba i zemlje što si ovo sakrio od mudrih i umnih, a objavio malenima« (Mt 11, 25-27).

Što biste poručili današnjim mladima koji su uvijek spremni čuti nešto novo i svjedočki?

— Život je dragocjen, nepopovljiv. Isplati se uložiti ga u neprolazno. Najsretnija sam bila, i sada sam, kad sam mogla usrećiti druge. Uvjerena sam da je najljepše živjeti za druge. Osobno mi puno pomaže kad vidim kako u susretu osobe pomalo izlaze iz svoje patnje, kako se nazire nekakav izlaz i život u njima ponovno raste. Što sam starija, sve više se čudim Bogu koji me izabrao. Ne znam zbog čega. Ja samu sebe ne bih nikada izabrala! U zahvalnosti živim pred njim. Na moj životni put poslao je mnoge koji su mi poklonili mrvice svoje patnje i križa, to me ojačalo; poslao mi je žalosne, bolesne i potrebite, oni su me učvrstili u zvanju; poslao mi je

požrtvovne koji su me naučili žrtvi; poslao mi je i »teške« osobe, zbog njih sam naučila moliti i opraštati; poslao mi je ponizne, oni su bili znak Božje nježnosti i prisutnosti; poslao mi je one koje sam povrijedila, oni su me naučili poniznosti; poslao mi je one koje sam krivo sudila, oni su me naučili milosrdju; poslao mi je i drage prijatelje koji su me poticali na vjernost, vratili mi mir i pouzdanje.

Ako osjetiš da je Gospodin svratio pogled svoj na tebe, ako te pogledao s povjerenjem, pozvao kao carinika Levija, kao grešnog Zakeja, kao hrabrog Petra, kao... što čekaš? Dođi i vidi! Gospodin je ovdje. Zove te! Ako te izabrao da liječiš slomljena srca, da tješiš, što čekaš? Isplati se biti dobar, dobar kao kruh. Isplati se uložiti sebe za druge, za preobrazbu ovog svijeta. To je izvor radosti koju ti nitko ne može oduzeti.

MOLITVA ZA SVEĆENIČKA I REDOVNIČKA ZVANJA

SVEMOGUĆI BOŽE, TI U SVAKOM VREMENU IZABIREŠ I POZIVAŠ
LJUDE DA NASLJEDUJU TVOGA SINA ISUSA KRISTA.
S POUZDANJEM TE MOLIMO: OBNAVLJAJ SVOJU CRKVI SNAGOM
DUHA SVETOGA I DARUJ JOJ SVETIH SVEĆENIKA KOJI ĆE RIJEČJU I
ŽIVOTOM SVJEDOČITI TVOJU DOBROTU I BLIZINU.
PROBUDI U NAŠIM OBITELJIMA OTVORENOST I LJUBAV PREMA
ŽIVOTU, DA POSTANU PLODNO TLO NOVIH DUHOVNIH ZVANJA.
DODIRNI SVOJIM POGLEDOM SRCA ONIH KOJI TE TRAŽE, OBLIKUJ IH
BOŽANSKOM MILOŠĆU, USADI U NJIH NESEBIČNU ŽELJU ZA SLU-
ŽENJEM BRAĆI I SESTRAMA TE ZA POTPUNIM PREDANJEM TEBI,
NAŠOJ RADOSNOJ NADI, KOJI ŽIVIŠ I KRALJUJEŠ U VIJEKE VJEKOVA.
AMEN!

*I reče im Isus: »Hajdete za mnom i učinit
ću vas ribarima ljudi!«
Mk 1. 17-18*

ŽIVOT KAO ZVANJE

Autorica: s. Danijela Anić

Mudre misli sv. Augustina poticaj su za dublje razumijevanje i sve veće shvaćanje i prihvaćanje života kao zvanja. On kaže: »Ima, braćo, zacijelo taj Gospodnji perivoj ne samo ružā mučenika, nego i ljiljana djevičā, bršljana oženjenih i ljubica udovicā. Nijedan rod ljudi ne smije očajavati nad svojim pozivom.« (Božanski časoslov IV, str. 982.).

Zvanje je po svojoj naravi ljudsko-božansko. Djeluju i Bog i pojedinačni čovjek, kao i zajednica. Božje djelovanje preklapa se s temeljnom inicijativom, a ljudsko se djelovanje preklapa s odgovorom pojedinca i potvrdom zajednice. Dakle, to je ljudski i huma-

nizirajući čin, to je dinamika aktualizirana od čovjeka, ali sposobna voditi ga prema horizontima čovječanstva izrazito nedostižnima u svijesti na početku puta. Zvanje se vrednuje u trenucima koji dovode muškarca ili ženu k njihovoj najvećoj intimnosti, u trenucima kad se donose životne

odluke, ali u isto vrijeme takvi trenutci vode ih najvećoj otvorenosti njihove povijesti, kada se odluke pokazuju i ispunjavaju. Unutarnjim zvanjem otvara se Drugomu i svima drugima na nov način. To je novost koja se može usporediti sa zorom ljudskog života. To je sjaj, bljesak, što poslije

Život svakog čovjeka je zvanje.

postaje svjetlo prosvjetljujuće koje omogućuje realizaciju svih ostalih životnih zadaća. Dakle, zvanje nije samo neki čin izvan čovjeka ili samo božanski čin. Pavao VI. dobro je identificirao narav zvanja. U enciklici »Populorum progressio« on piše: »Svaki život je zvanje« (br. 2). Zvanje se identificira sa stvarnošću osobe. Tako jednostavno možemo reći: sama osoba je zvanje.

Dakle, život svakog čovjeka je zvanje. On je plod jednog poziva. Zato, prihvatiti život kao zvanje najveća je zadaća ljudskog bića. Tako zvanje pokazuje svoj dvostruki karakter: transcendentni i imanentni. S točke gledišta transcendencije Božji poziv, zvanje, dolazi s Visine i/ili izvana preko osoba i događaja vlastitoga života, ali u isto vrijeme izvire iz naše dubine, predstavlja se kao poziv i rast, kao apel i buđenje. Stoga, osjetiti se pozvanim znači iskusiti nutarnju privučenost posebnim vrijednostima jer odgovaraju nutarnjim inspiracijama vlastitoga bića. Konačno, zvanje je posijano u našoj nutрини, a Gospodinovim pozivom

izranja na vidjelo. Zato je odgovor osoban i neponovljiv, nijansiran u tisuće različitih duhovnih tonaliteta unatoč brojnim sličnostima. S gledišta imanencije zvanje preuzima oblik unutar vlastite povijesti, u otkrivanju bogatstva, granica, kao i potencijala, u iščitavanju vlastitih osjećaja, želja, strahova, snova i razočaranja, u očekivanjima, kao i u nostalgijama koje svatko od nas u sebi nosi, u odmaku koji se sada od nas traži, kao i u susretima koji nam se sada daruju da ih živimo. Zvanje se nerijetko doživljava kao neki oblik zaljubljenosti, djeluje

naklonosti. Izvorni trenutak zvanja gotovo je magičan. On u srcu ostavlja neizbrisiv trag, snažno sjećanje, neodoljiv sjaj. Sve mijenja svoj smisao, sve se preusmjeruje i sve se nudi u svjetlu blagog i nježnog poziva, ali isto tako jakog i nezaustavljivog koji ne šuti, štoviše urla u intimi ljudskog bića. Glas Onoga koji poziva je glas ljubavi. On je Onaj koji ljubi, koji je Ljubav. Evanđelist Ivan, ljubljени ученик Isusa Krista, otkriva: »Bog je ljubav« (1 Iv 4, 16).

U svojem statusu rađanja zvanje se percipira kao izabranje: On me izabrao, On me pozvao,

Osjetiti se pozvanim znači iskusiti nutarnju privučenost posebnim vrijednostima jer odgovaraju nutarnjim inspiracijama vlastitoga bića.

kao neki fenomen spontanosti, brzo, izazvano nečim vanjskim, površno, drugotno. Međutim, da bi se došlo do cjelovite istine ljubavi pohranjene u dubinama bića, treba poći od nutarnjih afiniteta,

On će biti sa mnom! U toj dinamici izabranja, poziva i odgovora na određeno zvanje koje stoji pred nama osjećamo svu svoju malenost. Zato svako zvanje, bilo bračno, svećeničko, redovničko, laič-

ko, u svojoj bazi ima snažnu emotivnu i duhovnu kariku. Fenomenologija ovoga početnoga trenutka mijenja se ovi-

novim socijalnim aktivnostima, solidarnošću. Stoga je prirodno da zvanje »tjera« osobu prema bližnjemu, pre-

zvanje samo ono što daje »da se osjećam dobro«. Međutim, zvanje nema za konačni cilj i svrhu samo osjećati se dobro. To nije ni prirodni formativni tijek rasta i sazrijevanja u odgovornosti. Zvanje kao konačni cilj i svrhu ima dobro drugoga koje postaje i moje dobro, jer radost je veća u darivanju nego u primanju.

Dakle, jako je važno odgajati za mentalitet zvanja te prihvatiti život kao zvanje, a unutar toga života hrabro odgovoriti na specifično zvanje na koje nas Bog poziva. Danas u Crkvi imamo mnoga sredstva koja nam pomažu na tom putu kao što su osobni intimniji odnos s Gospodinom, duhovni pratitelji i pratiteljice, časopis Susret, različita duhovna štiva i provjereni kršćanski portali itd. Stoga odvažno krenimo u prihvaćanje života kao zvanja te odgovora Bogu na poziv u specifično zvanje.

Izvorni trenutak zvanja gotovo je magičan. On u srcu ostavlja neizbrisiv trag, snažno sjećanje, neodoljiv sjaj.

sno o različitim psihološkim i duhovnim dobima. U svakom slučaju, kada zvanje posjeti srce neke osobe sposobne odgovoriti »da« potpuno i radosno, to stanje postaje neodoljivo i slično ljubavi koja se rađa. Tako zvanje rađa ljubavlju, koja teži sjedinjenju bilo onom s drugim ljudskim bićem bilo s beskonačnom Božjom ljubavlju. Zvanje je iskustvo umiranja i rađanja, što opet rađa novim životom,

ma potrebitima, prema onima koji nisu imali sreću upoznati Onoga koga ti poznaješ. Ako zvanje ne rađa ljubavlju i ne raste u ljubavi, predvidljiv je kraj takvog zvanja s vrlo tužnim posljedicama. Ova naša kultura, »moderna«, hedonistička i subjektivna, koja teži da svede čovjeka na puko zadovoljavanje vlastitih potreba, čini se kao da ukida ljubav i zvanje kao put rasta i odgovornosti. Misli se da je

Misli

KRŠTENJE PRETVARA DIJETE ADAMOVO U DIJETE BOŽJE.
KRIZMA PRETVARA LJUDSKU MLADOST U BOŽJE ORUŽJE.
ISPOVIJED PRETVARA GRJEŠNIKA U PRAVEDNIKA.
PRIČEST PRETVARA KRUH I VINO U TIJELO I KRV KRISTOVU.
VJENČANJE PRETVARA TJELESNU LJUBAV U IZVOR SVETOSTI.
SVETI RED PRETVARA SLABOG ČOVJEKA U KRISTOVA ZAMJENIKA.
BOLESNIČKO POMAZANJE PRETVARA BOLEST I SAMU SMRT U POČETAK VJEČNE RADOSTI!

ISTOČNI GRIJEH

»Danas sam počinio istočni grijeh«, ispovijeda se dječak.
»Kako to«, pita svećenik.
»Krao sam jabuke.«

VETERINAR

Dok je neki svećenik imao predavanje u dvorani punoj slušatelja, zadrti antiklerikalac prekide ga pitanjem:
»Je li istina da ste prije po zanimanju bili veterinar?«
»Da, istina je, je li vam možda zlo?«

HA! HA! HA!
HA! HA!

VICEVI!!!

Zašto???!
Oooo! HA!

HA! HA! HA!
HA! HA!

VICEVI!!!

ZANIMLJIVOSTI ?!

- Crkvu Uskrsnuća na mjestu Isusova groba u stijeni podigli su vjernici u 4. st. Današnju Crkvu Svetoga groba podigli su križari 1149. godine.
- Aja Sofija u Istanbulu stoljećima je bila najveća kršćanska crkva na svijetu. Sagrađena je u 6. st., a godine 1453. pretvorena je u džamiju kojoj su dograđena 4 minareta.

???

DOMIŠLJATI PROSJK

Na vratima seoske crkve neki je prosiak prosio.
Jednom ga je svećenik izgrdio:
»Kako te nije sram?
Prošli mjesec bio si slijep, a sad si hrom.«
»Ne ljutite se, velečasni, nego se radujte.
Naime, Bog mi je vratio vid, a meni su se od uzbuđenja oduzele noge.«

NAJVEĆE CRKVE NA SVIJETU:

10. Bazilika svetog Pavla izvan zidina, Rim
Vrijeme izgradnje: 4. stoljeće – 1823.
Veličina: 8515 m²
9. Crkva Presvetog Trojstva, Fatima
Vrijeme izgradnje: 2004. – 2007.
Veličina: 8700 m²
8. Katedrala u Liverpoolu
Vrijeme izgradnje: 1904. – 1978.
Veličina: 9687 m²
7. Bazilika svete Bogorodice, Lichen (Poljska)
Vrijeme izgradnje: 1994. – 2004.
Veličina: 10090 m²
6. Katedrala u Milanu
Vrijeme izgradnje: 1386. - 1965.
Veličina: 10 186 m²
5. Katedrala svetog Ivana u New Yorku
Vrijeme izgradnje: 1892. – još se gradi
Veličina: 11 200 m²
4. Katedrala u Sevilli
Vrijeme izgradnje: 1401. – 1538.
Veličina: 11 520 m²
3. Bazilika Bogorodice u Aparecidi (Brazil)
Vrijeme izgradnje: 1955. – 1980.
Veličina: 12 000 m²
2. Bazilika Svetog Petra, Vatikan
Vrijeme izgradnje: 1506. – 1626.
Veličina: 15 160 m²
1. Bazilika Gospe od mira, Yamoussoukro (Obala bijelokosti)
Vrijeme izgradnje: Sagrađena 1990.
Veličina: 30 000 m²

- Početak izgradnje veličanstvene bazilike Notre Dame de Fourviere, jedne od glavnih građevina u Lyonu u Francuskoj platile su žene tkalaca svile.

- Najstarija crkva u Portu (Portugal) Sao Martinho de Cedofeita nosi naziv "brzo napravljena" (cedofeita) jer je završena nekoliko mjeseci prije roka.

- U Finskom glavnom gradu u središtu stambene četvrti sagrađena je crkva u stijeni. Izvana se vidi samo rotonda opasana ravnim isklesanim stijenama nadsvođena kupolom od bakra i stakla. U visinu se uzdiže do 12 metara

- Obnovu protestantske katedrale sv. Patrika u Dublinu u prošlom stoljeću je financirala tvrtka Guinness – najveći izvoznik piva na svijetu.

ZANIMLJIVOSTI ?! ???

- U Bologni je izgrađen najduži natkriveni prolaz na svijetu (3,6 km) kako bi se u došašću Gospin kip mogao prenijeti iz crkve Madonna di San Luka u grad.

Izvanredna sveta godina – Jubilej milosrda

(od 8. prosinca 2016. do 20. studenoga 2016.)

Facebook: Susret
Zovem te

urednistvo@susret.net
www.susret.net

www.redovnistvo.hr
www.redovnistvo.ba

